



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: **X**, narozen X
státní příslušník Ukrajiny
adresa pro doručování: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č. j. OAM-61809-12/ZM-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost a doba platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona

č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nebyla neprodloužena.

2. Žalobce podal dne 31. 8. 2023 žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný zjistil, že žalobce byl na základě trestního příkazu Okresního soudu v Liberci ze dne 24. 6. 2022, který nabyl právní moci dne 14. 12. 2022, pravomocně odsouzen za úmyslný trestní čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, za který mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 40 denních sazeb ve výši 500 Kč, tj. v celkové výši 20 000 Kč, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Z výpisu z evidence Rejstříku trestů žalovaný ověřil, že peněžitý trest byl zaplacen, trest zákazu činnosti je nadále uveden ve výpisu z evidence Rejstříku trestů, tedy nebyl zahlazen a na žalobce nelze pohlížet jako na osobu trestně zachovalou. Žalovaný proto z důvodu dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 a § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců neprodloužil platnost zaměstnanecké karty, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný konstatoval, že žalobce se v řízení k podkladům rozhodnutí nevyjádřil. Dále se žalovaný vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině, která ale nemůže být důvodem pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty v rozporu se zákonem. Připomněl, že zákon o pobytu cizinců pro případy, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, např. v podobě důvodné obavy z ohrožení života, upravuje možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpení pobytu, pokud žalobce nesplnil podmínky pro udělení dočasné ochrany.

II. Žaloba

3. Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v účelovém výkladu zákona o pobytu cizinců, nepřezkoumatelnosti, opomenutí zásady přiměřenosti a obecných principů lidskosti, v nesprávnosti správního uvážení, nesprávném hodnocení důkazů a nepřiměřeném zásahu do lidských práv. Dle žalobce na řízení ve věci nelze mechanicky aplikovat § 46a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je třeba respektovat základní principy lidskosti a dopady do základních práv, jak vyplývá z § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, s odkazem na mezinárodní smlouvy. Žalovaný neposuzoval přiměřenost rozhodnutí v kontextu dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a postupoval v rozporu s právem Evropských společenství. Žalobce se dovolával směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení ochrany rodiny, konkrétně bodu 2 preambule a čl. 17, odkazoval na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
4. Pro zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nepostačuje žalovanému prokázat, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin. Navíc se zaplacením peněžitého trestu žalobce osvědčil, v době vydání napadeného rozhodnutí neměl záznam v Rejstříku trestů. Žalovaný byl povinen zkoumat, zda trestný čin, který žalobce spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území ČR, byl povinen zkoumat, zda ohrožení veřejného zájmu ob stojí v rámci vážení zájmu žalobce na soukromém a rodinném životě. Z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce uvedl, že v ČR žije dlouhodobě od roku 2020, předtím pracoval v ČR na dlouhodobá víza, byl odsouzen k nejmírnějšímu trestnímu postihu, nemá nedoplatky na daních, sociálním nebo zdravotním pojištěním. Nejbližší osoby, manželka a syn, žijí v ČR, v zemi původu nikdo z blízkých žalobce nežije.

5. Žalobce dále nesouhlasil s vyloučením možnosti podat odvolání proti napadenému rozhodnutí. Absence dvou instancí ve správním řízení zakládá rozpor procesní úpravy s kautelami obsaženými v čl. 6 Úmluvy a čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
6. Podle žalobce lze zásah do jeho rodinného života v důsledku neprodloužení platnosti dlouhodobého pobytu srovnávat se zásahem do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana EU. Směrnice vyžaduje, aby bylo ke zrušení platnosti trvalého pobytu z důvodu veřejného pořádku přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustí jednání, které představuje závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky u nejzávažnější trestné činnosti. Žalobce však jednou řídil pod vlivem alkoholu, před rozhodováním správního orgánu se osvědčil. Žalovaný tedy zjištěné skutečnosti interpretoval nedostatečně, nepřiměřeně přísně a dostatečně nezvážil zásah do lidských práv žalobce oproti zájmu na dodržování veřejného pořádku.
7. Žalobce uzavřel, že současně žalovaný nesprávně vyložil pojem beztrestnosti, neboť se žalobce již před rozhodnutím ve věci osvědčil a neměl záznam v rejstříku trestů.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný s žalobními důvody nesouhlasil. Konstatoval, že peněžitý trest sice žalobce uhradil a došlo tedy k jeho zahlázení. Co se ale týče trestu zákazu řízení motorových vozidel, ten dosud vykonán nebyl, tím byl nepochybně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Vzhledem k tomu, že nedošlo a ani nemohlo ještě dojít k zahlázení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádosti stále trvá. Žalobce sice v žalobě uvedl, že se již osvědčil, toto tvrzení se ale nezakládá na pravdě, jak si žalovaný ověřil z evidence Rejstříku trestů. Žalobce si musí být vědom toho, že dosud nevykonával trest zákazu řízení motorových vozidel. K naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dojde už jen tím, že je žadatel o zaměstnaneckou kartu pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestního činu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, a dále ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10, dle kterého relevantní ustanovení nedávají žalovanému žádný prostor pro správní uvážení. Žalobce se do stavu opilosti uvedl svým vlastním jednáním a důsledky, které toto jednání může mít i pro jeho pobytové oprávnění, měl domýšlet dříve.
10. Žalobcovu žádost by žalovaný nemohl zamítnout pouze tehdy, vedlo-li by to k porušení závazků, které vyplývají ČR z mezinárodního práva. Žalobce však v průběhu správního řízení neuváděl žádný dopad do rodinného života, k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se nedostavil. Skutečnost, že na území pobývá manželka a syn, nevyplývá ani z tiskopisu žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, poprvé ji žalobce zmínil až v žalobě, bez jakýchkoliv podrobností, tudíž tyto skutečnosti není možné ověřit. Žalovaný korigoval tvrzení žalobce ohledně délky pobytu na území ČR. Žalobce přicestoval v srpnu 2021 a na území pobýval na základě zaměstnanecké karty. Dříve měl udělené pouze krátkodobé vízum za účelem zaměstnání, jak vyplývá z cizineckého informačního systému. Nejedná se tedy o dlouhou dobu, kdy by mohlo dojít k přerušení veškerých vazeb se zemí původu. Branná

povinnost pak nezakládá překážku, která by žalobci bránila v návratu do země. Žalobci nadto nucený návrat do země původu aktuálně nehrozí, bylo mu uděleno vízum za účelem strpění pobytu s platností do 31. 3. 2025. K odkazům na směrnici upravující právo na sloučení rodiny žalovaný uvedl, že se nejedná o případ žalobce, na jeho situaci tyto normy nedopadají, včetně odkazu na volný pohyb občanů EU a zřejmě i předpisy týkající se občanů EU a jejich rodinných příslušníků.

11. Dle žalovaného právo na dvojinstančnost správního řízení neexistuje, jak vyplývá z § 81 odst. 1 správního řádu. Žalobce využil možnosti podat správní žalobu k soudu, na svých právech zkrácen nebyl. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal soud v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla prodloužena platnost zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
15. Podle § 44a odst. 11 věta první zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 nebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§46e).*
16. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
17. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
19. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.*

20. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
21. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani nesrozumitelnost. Obsah rozhodnutí je zřejmý, výroku rozhodnutí odpovídá odůvodnění, v němž žalovaný srozumitelně uvedl skutkové okolnosti žalobcova případu, které mají oporu ve spise, jeho právní názory jsou jasně formulované (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).
22. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, dle jakých ustanovení zákona o pobytu cizinců byla věc posouzena. Námitky žalobce související s aplikací směrnice Rady 2003/86/ES o sloučení rodiny považuje soud za nedůvodné. Směrnice o sloučení rodiny byla do českého právního řádu implementována zákonem č. 428/2005 Sb., kterým se měnil zákon o pobytu cizinců a další související zákony, a jak uvedená směrnice, tak její transpozice do zákona o pobytu cizinců se týkají povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy jiného typu pobytového oprávnění cizince na území ČR než je předmětem soudního přezkumu. Totéž lze uvést k argumentaci týkající se zákonnosti a přiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud ji žalobce opíral o pojmy a výklad právních norem souvisejících se zrušením trvalého pobytu. Soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v dané věci je zrušení platnosti zaměstnanecké karty, tedy pobytového oprávnění jiného typu než je trvalý pobyt cizince za území ČR, který požívá vyšší právní ochrany.
23. Podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 9. 2021, rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného mj. v § 37 odst. 1 písm. a) nabývá právní moci jeho oznámením a nelze proti němu podat odvolání. V souladu s citovaným ustanovením byl žalobce v napadeném rozhodnutí poučen, současně byl poučen o právu podat proti rozhodnutí v zákonné lhůtě 30 dnů správní žalobu. Z četné judikatury NSS týkající se citovaného ustanovení před novelizací provedenou zákonem č. 274/2021 Sb. vyplývá, že dvojinstančnost správního řízení není podmínkou ústavnosti procesní úpravy. K dané otázce NSS např. v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21, uvedl: „Ústavní soud již dříve nastínil, že „soustava přezkumných instancí je výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivitu rozhodování a právní jistoty“ (srovnej náleze ze dne 13. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, N 164/24 SbNU 201). Je v rukou zákonodárce, jak systém opravných prostředků (slovy nálezu – „přezkumných instancí“) nastaví a zda vůbec opravný prostředek uvnitř veřejné správy připustí. Ústavní soud totiž později výslovně konstatoval, že „absence dvojinstančnosti správního řízení protiústavnost bez dalšího nezakládá“ (srovnej náleze ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, N 90/37 SbNU 241). Zároveň však Ústavní soud judikoval, že „i když z Listiny, Ústavy ani z mezinárodních smluv o lidských právech a svobodách nelze dovodit právo na odvolání ve správním řízení, přesto platí, že jestliže se zákonodárce rozhodne tento opravný prostředek v právním řádu zakotvit, vztahují se na něj kautely práva na jinou právní ochranu, mezi něž patří i požadavek legitimního očekávání účastníků, že orgány státu budou jednat způsobem, který zákon stanoví“ (srovnej náleze ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, N 79/45 SbNU 211). Citovaná ústavněprávní východiska lze tedy shrnout tak, že dvojinstanční správní řízení není nezbytnou podmínkou ústavnosti procesní

úpravy, avšak je-li odvolací instance zákonem garantována, podléhá právo na odvolání soudní ochraně. Ve světle těchto východisek je třeba hodnotit také nyní posuzovaný případ.“. Pokud s účinností od 1. 9. 2021 vyloučil zákonodárce proti rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění, ve které je aplikován § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, odvolání jako řádný opravný prostředek ve správním řízení, nebyl žalobce na svých procesních právech zkrácen, rozpor předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem ani mezinárodními smlouvami zde nebyl dán. Žalobní námitka, v níž se žalobce dovolával dvouinstančnosti správního řízení a porušení svých procesních práv, je nedůvodná.

24. Soud nezjistil, že by žalovaný rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Námitky žalobce, že v době vydání napadeného rozhodování neměl ve výpisu z Rejstříků trestů záznam, osvědčil se, a je proto osobou trestně zachovalou, nejsou opodstatněné. Žalovaný měl skutkové závěry o tom, že byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, podloženy trestním příkazem ze dne 24. 6. 2022 a výpisem z Rejstříku trestů. Z výpisu z Rejstříku trestů vyplynulo, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce sice zaplatil uložený peněžitý trest, v souladu s § 69 odst. 3 trestního zákoníku se na něj proto ve vztahu k tomuto trestu hledí, jako by nebyl odsouzen. Tento závěr však nelze učinit ve vztahu k uloženému trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Doba výkonu tohoto trestu měla uplynout až 18 měsíců od právní moci trestního příkazu, tedy dne 14. 6. 2024. Žalobce pak neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě lze dovodit, že v době vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 15. 11. 2023, uložený trest již vykonal, a proto se na něj podle § 74 odst. 3 trestního zákoníku hledí, jako by nebyl odsouzen. I kdyby byl žalobci v den, kdy úmyslný trestný čin spáchal, tj. dle výroku trestního příkazu dne 12. 6. 2022, zadržen řidičský průkaz a doba, po kterou by před právní mocí trestního příkazu nebyl z tohoto důvodu oprávněn řídit motorová vozidla, by se podle § 74 odst. 1 věta za středníkem trestního zákoníku započítala do doby výkonu trestu, nebylo by na žalobce možné hledět, jako by nebyl odsouzen, dříve než dne 12. 12. 2023.
25. Soud se dále zabýval námitkou ohledně povinnosti žalovaného vážit přiměřenost vydaného rozhodnutí. Jednalo se v podstatě o těžiště žalobcovy obrany. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
26. Protože byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v daném případě ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 uvedeného zákona. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoli správního uvážení, například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů. Není tedy důvodná námitka, že uvedené ustanovení lze vztáhnout pouze na nejzávažnější trestnou činnost. NSS v rozsudku ze dne

18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, který se zabýval obdobnou úpravou zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že: „*V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byt' jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.*“. Z judikatury NSS tedy vyplývá, že při střetu práva na ochranu soukromého a rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě spáchání úmyslné trestné činnosti test proporcionality již zákonodárce. Nepřípadné je srovnání s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případě vyhoštění občana EU, jímž ostatně žalobce není.

27. NSS ve shora citovaném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z výše uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. Uvedené závěry pak NSS potvrdil v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37. 22. I přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezbavuje to podle stávající judikatury správních soudů správní orgány povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy. V rozsudku NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, se uvádí, že „*V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.*“. Přiměřenost dopadu rozhodnutí je tedy třeba posuzovat i v dalších případech ke konkrétní námitce (např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39; či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36; či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37; ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32; nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS). Je však na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. prokázal skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života

a pevnosti vazeb k ČR, případně domovskému státu (srov. rovněž rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35, nebo ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25).

28. V projednávané věci žalobce do tiskopisu žádosti ani v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života. Neuvedl, že má na území ČR manželku a syna, s tímto tvrzením, nadto bez bližších podrobností, přišel až v žalobě. A žádné skutkové okolnosti, které by zakládaly důvod domnívat se, že neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty bude mít tak intenzivní dopad do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu shora popsaném, nevyvstaly ani z podkladů shromážděných v průběhu správního řízení ani z evidenčního informačního systému žalovaného. Za dané situace nebylo povinností žalovaného, aby se v napadeném rozhodnutí výslovně zabýval posouzením, zda neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nepředstavuje porušení mezinárodních závazků, zejména s ohledem na čl. 8 Úmluvy.
29. Pokud se žalobce dovolával toho, že žije na území ČR dlouhodobě od roku 2020 a s pobytem spojoval své budoucí životní plány, pak lze pouze uvést, v takovém případě měl dbát dodržování právního řádu ČR. Nepřípadnou se jeví námitka, že žalobce úzkostlivě dodržoval veškeré zákony ČR, plnil stanovené povinnosti a neměl žádné nedoplatky na daních, sociálním nebo zdravotním pojištění. Dodržování zákonů není mimořádnou okolností, k níž by měl žalovaný přihlížet, ale zcela běžnou a očekávanou praxí. Je totiž povinností každého cizince dodržovat zákony ČR a dostát povinností v nich stanovených (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 15 A 92/2019-47). O dodržování předpisů však nemůže být řeč v situaci, kdy byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu nedlouho poté, kdy mu byla zaměstnanecká karta vydána. Jak žalovaný upozornil, žalobce přicestoval do ČR v roce 2021, předtím zde pobýval pouze na krátkodobé vízum. Soud připomíná, že žalovaný nemohl při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zvažovat různé okolnosti spáchaného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost, povaha, důvod jeho spáchání.
30. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřehlédl bezpečnostní situaci na Ukrajině v souvislosti s invazí ozbrojených sil Ruské federace a zabýval se jí z hlediska dodržení tzv. zásady *non-refoulement* plynoucí z čl. 2 a 3 Úmluvy (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, body 22 a 23; usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014-59; nebo rozsudek ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 300/2018-23, bod 20). Odůvodnil dostatečně, že v žalobcově případě nejde o rozhodnutí, kterým by mohlo dojít k porušení této zásady, když poukázal na možnost žalobce, nesplňuje-li přímo podmínky pro udělení dočasné ochrany, získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. Z vyjádření žalovaného pak vyplývá, že žalobce tohoto institutu využil, dne 24. 1. 2024 mu bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území s platností do 31. 3. 2025. O nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí tak nelze v řádném případě hovořit.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
34. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. březen 2024

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně